

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๙ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๔๔

กฎหมายกับธรรม

โยม เมื่อคืนนี้ป่าไม้หนองแสงเขาบุกไปยึดเอาไม้ที่จะมาสร้างศาลาเจ้าค่ะ

ไปเอาไม้มาจากไหน ถึงให้เขาไปจับ ผิดเขาก็จับละซิ ป่าไม้ก็รักษาบ้านเมืองนี้
นะ พระไปทำลายบ้านเมืองใช้ไม่ได้ เราไม่เห็นด้วย ต้องเอาเหตุผลมาพูด เขาจับนั้นคือ
ความผิดของเจ้าของ เพราะเหตุไรเขาถึงจับ มันต้องมีเหตุมีผล เราไม่เล่นด้วยนะ ทุก
อย่างต้องมีเหตุมีผล

โยม ไม้ในป่าไม้ที่ตายแล้วค่ะ

ตายหรือไม่ตายก็เป็นเรื่องของป่าไม้เขารักษาเราอย่าไปยุ่ง ควรจะติดต่อเขาชี้
เรื่องเหตุผลกลไकोะไร เออะอะก็ไปเอาเลยไม้ตายไม้เป็นได้ยังไง ผู้รักษารักษาอยู่ที่ทั้ง
ตายทั้งเป็น เข้าใจหรือเปล่าละ (เจ้าค่ะ) อย่างคนในบ้านนี้คนนี้ตายแล้วนี้ เขาไม่มีสาระ
แล้วจับไปโยนเข้าป่า เจ้าของบ้านเขาจะเป็นยังไง เขากำลังเสียใจอยู่แล้วนี้ แล้วยังไปจับ
ลูกของเขาโยนเข้าป่าอีก เป็นหลวงตาบวชนี้ฟาดมันทั้งโคตรเลยตายหมด เข้าใจหรือ
เปล่า ไม่รับทราบด้วยอย่างนี้ ถ้าธรรมลี้เก่งกว่าพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์แล้วก็
ให้ไปเอาหมดในป่านี้ ให้เขาได้ลากพระในศาสนาพุทธนี้ลงจมหะเลหมदनัน เราจะไป
ช่วยเขาลากลงด้วยนะอย่าว่าธรรมดา ไป ไม่เอา เออะอะมาพูดอย่างนี้เราไม่ฟัง

ถ้าทำผิดมันก็รู้อเอง อันนี้เขาทำถูกต้อง ต้องมีเหตุมีผลซิ เออะอะไปเอาไม้เออะอะไร
ไปยุ่ง อย่างน้อยต้องไปติดต่อกับเจ้าของเขาก่อนซิ เจ้าของก็คือป่าไม้เป็นเจ้าของป่าไม้
เขารับผิดชอบทุกอย่าง เราจะว่าไม้เป็นไม้ตายไม้ได้ เป็นตายก็ตามมีกรรมสิทธิ์รักษา
เต็มตัวในทางกฎหมาย นั้น โอ้เราผู้ไปทำอย่างนั้น ทว่าไม้ตาย มันเป็นเรื่องผิดของเรา
ต่างหากนี่นะ เท่านั้นละ ไป ไปบอกถ้าธรรมลี้เก่งไปกว้านเอาพระเหล่านั้นไปตัดป่าไม้
เออะอะไปสร้างความไม่ดีขึ้นมาแล้ว จะเป็นมงคลอะไร ทำอะไรไม่พิจารณามันเสียอย่าง
นี้นะ มันต้องพิจารณา

ส่วนที่ผิดก็ต้องยอมรับว่าผิด ทั้งทางกฎหมายและทางธรรม บางอย่างผิดทาง
กฎหมายมี ธรรมไม่ผิดก็มี มันแยก คือธรรมละเอียดกว่า กฎหมายว่าผิดแต่ธรรมไม่ผิด
ก็มีอยู่ ผิดทั้งสองนี้ก็มี ส่วนมากผิดทั้งสอง นี้เราก็เคยได้พูดไฟเขียวไฟแดงนะ นี้
กฎหมายเขาตั้งไว้สำหรับส่วนรวม กฎหมายเขาต้องเป็นอย่างนั้น เพื่อรักษาความสงบ
ปลอดภัยของบ้านเมือง เช่น ไฟเขียว ไฟแดง ใครไปถึงไฟแดงแล้วก็ต้องหยุด ไม่หยุด
ไม่ได้ แต่ทางด้านธรรมะละเอียดกว่านั้นอีก นั้น ไม่มีใครมาเลยมีแต่ไฟแดง อยู่ ๆ เขา

ก็บังคับเอาเฉย ๆ ไม่มีอันตรายอะไร ไฟแดงก็ตามธรรมผ่านไปได้นั้น เข้าใจไหม ไม่ผิดธรรม เข้าใจหรือ

อยู่ ๆ ไฟแดงฟาดทั้งวันให้รถจอดคอย ให้รถคันเดียวจอดคอย ไม่มีรถคันไหนมาเลย ทำอย่างนี้มันก็เป็นโมฆะ คือที่กฎหมายตั้งไว้เพื่อให้โอกาสกับทางไฟเขียว ไฟแดงต้องหยุดเป็นระยะ ๆ ถ้าเมื่อมีรถมาแม้แต่คันหนึ่ง ไฟแดงเราจะผ่านไปไม่ได้ ผิดเต็มเหนี่ยวเลย ถ้าไม่มีเลยอย่างนี้ พาฝ่าไฟแดงทั้งวันนี้ฝ่าหาอะไร ก็คนผู้ขับรถมันไม่ใช่บ้า มันไม่มีอะไรก็ไปได้ไม่ผิด เพราะรอบหมดแล้ว ไม่ผิดแล้วไปได้ทางธรรม แต่ทางกฎหมายปรับ ห้าม คือห้ามพระผ่านไฟแดง นี่กฎหมายวางั้น แต่ธรรมมานี้ ไม่มีอันตรายอะไรแล้วไม่เกิดอะไรแล้ว ไปได้ไม่ผิด อันนี้ที่ว่ากฎหมายผิด ธรรมะไม่ผิด อย่างนี้มี ผิดทั้งกฎหมายผิดทั้งธรรมะอย่างนี้ เช่น มีรถมาอยู่ทั้ง ๆ ที่ไฟแดงอย่างนี้นะ ไปไม่ได้ ผิด กฎหมายก็ผิด ธรรมก็ผิด อย่างนั้นนะ

เราก็พูดสนุกเล่น คือเราก็ผ่านเหมือนกัน เอาเราเป็นตัวอย่างเลยวางั้นเถอะนะ ไปไม่มีรถสักคันเดียวเห็นแต่ไฟแดงจ้ำอยู่ มองไปที่ไหนก็ไม่มี เอ้า อันนี้ผ่านได้เราบอก ถ้าเขามาปรับเราจะจ่ายทันที แนะ เป็นอย่างนั้นนะ คือไม่ฝืนนะ ถ้าเขาปรับเราก็จะจ่ายทันทีเพราะเราผิด เขามาปรับตามความที่เราผิดตามกฎหมายนั้น แต่ธรรมเราไม่ผิด เราก็ไปสบายไม่เป็นโทษไม่เป็นบาป ธรรมไม่เป็นบาป เขามาจับจ่ายเลย แล้วก็ไปเลย อย่างนั้นซึ่งจึงเรียกว่าธรรม มันละเอียดกว่ากันมาก

เราเคยผ่าน ไฟแดงเคยผ่าน เฉพาะอย่างยิ่งไปสายหนองบัวลำภูนี้ รถไม่ค่อยมี เห็นแต่ไฟแดงจ้ำ แดงอยู่เฉย ๆ ไม่มีรถ เราก็จะปล่อยให้ไฟแดงมีอำนาจอะไร ไป ไปเลย อย่างนั้นนะเราพูด ตลกได้ ทุกอย่างตลกได้เรา ถ้าเขามาปรับเพราะฝ่าไฟแดงก็จ่ายให้เขาเลย อันนี้มันผิดกฎหมายเขาปรับด้วยไฟแดง แต่เราไม่ผิดธรรมคือไม่มีอันตรายแล้วไป แนะเป็นอย่างนั้น คือกฎหมายออกจากธรรม ธรรมละเอียดมาก คือ เพื่อส่วนรวม เช่นอย่างไฟเขียวไฟแดงนี้เป็นเส้นชีวิตของชาติแต่ละชาติ ไฟเขียวไฟแดง ถ้ามีรถไปมาอยู่อย่างนี้ ใครจะผ่านไฟแดงไม่ได้นะ ดีไม่ดีไล่ยิงกันเลยใช้ไหมละ มันสะเทือนหัวใจมากที่สุดคือไฟแดง เราก็เตือน

เรื่องไฟแดงนี้เรียกว่ากฎของชาติหัวใจของชาติอยู่นั้นะ ใครอย่าฝืนบอกกันเลย ถึงขั้นเด็ดขาดเราก็เด็ดขาดอย่างนั้น ใครอย่าฝืนนะ ถ้าสมมุติว่ารถเขารออยู่ เขาจะไปตามกฎไฟแดงไฟเขียว ไร่เรามาบึ่งผ่านไปเลยนี้ ดีไม่ดีเขาไล่ตามยิงเลย ฟังซิมันกระเทือนมากไหม เรียกว่าผิดเต็มตัว ไฟแดงสำคัญมากนะ ใครอย่าไปฝืน ถ้าฝืนก็ให้ฝืนแบบหลวงตาบัว เราสารภาพ เราฝืนเราก็ฝืน ก็ไปฝ่าไฟแดงอยู่เฉย ๆ ไม่มีอะไรเลย

เผ้าหาอะไร ไป แน่อย่างนั้นนะ ถ้าไฟแดงแล้วสิ่งเกี่ยวข้องมันมีอยู่นั้น ฝืนไม่ได้เลย ผิด

นี่ก็ผิด ธรรมสี่ผิด ไปหาเอาไม่ตายไม่เป็น มันก็เป็นกรรมสิทธิ์ของผู้รักษาคือ กฎหมายมีอยู่ ป่าไม้ก็เป็นผู้รักษากฎหมายนี่นะ เราไปทำลายกฎหมายก็ผิดละซี อย่างน้อยควรบอกเขาให้ทราบ ยังไงเขาก็ไม่ถือสี่ถือสาแหละเมื่อทราบกันแล้ว ทีนี้เอะอะเข้าไปเอามาเลยนี่ คนเรามันก็ต้องเป็นไม่ว่าใครแหละ แต่ของในบ้านเขา นี่ ถ้าบอกเจ้าของบ้านแล้วเอาเท่าไรก็ได้ ไม่บอกพื้บพี้เข้าไปเอาเลยนี่ แม้แต่เด็กมันก็จะไล่ตีเอานะ ของในบ้านมันไปยุ่งได้หรือ อย่าว่าผู้ใหญ่เลยนะ มันมีเป็นชั้นเป็นตอนอยู่นี่

ที่ผิดจริง ๆ ก็ทราบ เช่น ทางป่าไม้ผิดอย่างนี้ทางธรรมต้องทราบ อันนี้มีอยู่ทั่วไป แต่ที่นี้เขาเป็นฆราวาส ถึงจะรักษากฎหมายเขาก็เป็นฆราวาส พระเรานี้เป็นธรรม ถ้าผิด พระผิดมากกว่า มันต่างกันนะ ผ้าขาวกับผ้าหลังหมี่มันต่างกัน หลังหมี่นี่เอาอะไรไปใส่มันก็ไม่รู้ มันดำอยู่แล้ว ผ้าขาวอะไรไปแปดเปื้อนนิดหนึ่งรู้แล้วว่ามันดำ ผ้านี้สกปรก ต่างกันอย่างนั้นนะ ศาสนาเป็นของสะอาด ผิดนิดก็เป็นมากศาสนา ถ้าโลกผิดบ้างถูกบ้างก็ไม่ค่อยเป็นอะไรนัก ไม่ค่อยจะถือกันถ้าไม่เลยประมาณเสียจริง ๆ แยกแยะอย่างนั้นซิ เช่นอย่างป่าไม้ผิดอย่างนี้ก็มียู่เยอะ ก็รู้ มันมีอยู่ทั่วไป คือป่าไม้เอากฎหมายไปเป็นโล่บังหน้าหากินบนหลังกฎหมาย หากินตามกฎหมายเข้าใจไหม กฎหมายถูกต้องซิ กฎหมายมันลอบมันลัก อาศัยกฎหมายบังหน้า มีเยอะอันนี้ แต่พระท่านไม่ค่อยพูดแหละ

เรานี้มาเป็นเองนี่ นายทหารพันโทอะไรมานี่ ๓ คนมาหาเรา เอาตัวอย่างอย่างนี้นะ แลวนั้นพวกเจ้าหน้าที่กินไม้กินป่า ไม้เป็นสนาม ๆ สนามไม้กลางคืนนะ ขนออกไปกลางคืน มีตำรวจแฝงอยู่ด้วย เจ้าหน้าที่แฝงอยู่ด้วย ทางป่าไม้ขนออกกลางคืน กลางวันเงียบ ไม้ให้มีเลยรถ ไม้มีสักคัน แต่กลางคืนขนไม้ทั้งคืน ทีนี้พระท่านไปอยู่ในป่าอันนั้น อันนี้ท่านไม่ทำอะไร เราไปดูเอง มันชัดเจนอย่างนี้ซิ ตอนนั้นเรายังไม่ไปดู เราฟังแต่เหตุผลเสียก่อน เขาไปหาเจ้าคณะจังหวัดว่า ทางป่าไม้ให้พระออกหนีจากป่าอันนั้น แล้วพระท่านก็ยังไม่ออก พระองค์เดียว

พระนี่ก็มาจากกรุงเทพ ออกจากวัดนี้ก็ไปอยู่ที่นั่น ก็เรียกว่าเป็นลูกของวัดนี้ เพราะฉะนั้นพอเขามาว่าพระแล้วก็ไปหาเจ้าคณะจังหวัด เจ้าคณะจังหวัดก็มาหาเรา ท่านเจ้าคุณโล่มาหาเรา ให้ไปหาอาจารย์มหาบัว นี่เป็นลูกศิษย์อาจารย์มหาบัว ท่านก็ทราบว่ามีผู้นี้แหละต้อนรับกันได้กฎหมายเขาว่าอย่างนั้นนะ นี่เป็นลูกศิษย์อาจารย์มหาบัว ท่านไล่ไปอย่างนั้นเสีย ก็คงแน่ใจว่า ทีนี้จะรับเหตุการณ์ได้ ความหมายก็ต้องว่านั่น เขาก็มาจริง ๆ ทหาร ๓ คน นายพันโทนายอะไรมานี่

พอมากลามเรื่องราว เขาก็บอกมาตามเรื่องตามราวว่า ให้พระท่านหนีจากป่า ท่านทำลายป่า เราก็กถามเหตุผลเรื่องทำลายป่ามันทำลายยังไงบ้าง ท่านเอาไม้มาทำอะไร ทำลายป่าก็หมายถึงป่าไม้เขาบอกว่างี้ แล้วท่านมาทำอะไร เอามาสร้างศาลามาสร้างกุฏิ ว่างั้น โอ๊ย กุฎีกี่ดี ศาลากี่ดี เป็นของวัด วัดเป็นหัวใจของบ้านของเมือง วัดเป็นหัวใจของประเทศชาติบ้านเมืองไม่น่าจะขัดท่าน ถ้าเหตุผลไม่หนักแน่นกว่านี้ไม่น่าจะขัด ควรจะพูดกันโดยดี แต่สำหรับหลวงตาเห็นด้วยแล้วกับที่ว่าเอามาสร้างศาลานี้ บ้านหนึ่ง ๆ ไม่ว่าจะสร้างใหม่สร้างเก่า ที่ไม่มีวัดนี้ โอ๊ย เที้ยวแห้งไปหมดนะ ถ้าที่ไหนมีวัดมีว่ามีพระเจ้าพระสงฆ์ เราเป็นลูกชาวพุทธเหมือนมีพ่อแม่ ชุ่มเย็นไปหมดนะ เพราะฉะนั้นการเอาไม้มาทำวัดเป็นสาธารณประโยชน์ ก็เท่ากับที่รักษาป่าไม้ไว้สำหรับสาธารณประโยชน์ มันปลีกย่อยต่างกันเท่านั้นเอง แต่ยังไงก็ตามหลวงตาจะไปดู

เวลาเราจะพูดเราพูดอย่างมีเหตุมีผลทุกอย่าง ลงแล้วตั้งแต่นี้ ยิ้มแย้มแจ่มใสทุกอย่าง เราชี้เหตุชี้ผลทุกอย่าง ศาสนากับโลกอยู่ด้วยกัน เราเป็นลูกชาวพุทธ ถ้าทำอย่างไม่มีเหตุมีผลนี้ เตียวพวกชาวบ้านชาวเมืองเขาก็มีหัวใจ เขาอาจจะตำหนิติเตียนทางป่าไม้ก็อาจเป็นได้อยู่นะ เพราะคนเหล่านี้ก็ไม่ใช้คนชั่วคนเลวทรมานอะไร เราบรรยายไปหมด ลงหมดเลย พอเขาไปแล้ว จ้างเขาไปไล่เขาก็ไม่ไล่เขาบอกเลย เราก็บอกแล้วว่าเราจะไปดู ยังไงก็จะไปดูละ จะไปดูให้เราบอก เรารับคำเราต้องไป ยิ้มแย้มแจ่มใสตั้งแต่ฟังอยู่แล้ว ยังไงก็บอกว่าจ้างก็ไม่ไปไล่คราวนี้ ว่างั้นเลย

พอไปก็ไปเห็นอย่างนี้ละซี พอเราไปนี้ชาวบ้านเขารุมตาม กระซิบบกระซิบ ๆ ไปหมด นี่ก็สนามไม้ ๆ กลางคืนมาชนไม้ ๆ ออกขาย ๆ พระมาอยู่ที่นี้พระก็ไม่ได้ทำลายอะไร เขากลัวว่าเวลาพระไปบิณฑบาตจะมาเห็นความสกปรกโสภณของเขา เขาจึงไล่พระหนีหนีเขาว่า ที่นี้เขายังเห็นอีกนะ เอ้า ถ้าหากยังฝืนยิ่งกว่านี้ หลวงตามาดูแล้วยังจะมาขับไล่อย่างนี้เขาจะมีอึลับมา นั่นฟังซิเขาพูดนะ เห็นไหมละชาวบ้านเขาก็มีหัวใจ เพราะตอนนั้นมันยังมีคอมมิวนิสต์ เขาจะเอาคอมมิวนิสต์ ก็เขาเองจะฆ่าว่างั้นเถอะ ป่าไม้เหล่านี้จะอยู่ไม่ได้เขาบอก ถ้าหลวงตามาดูเหตุผลว่า สมควรยังไง ๆ ฟังเสียงหลวงตาแล้ว ถ้าหากว่าเขาไม่ผิดแล้วพวกนี้จะอยู่ไม่ได้เขาบอกงั้น เขาบอกจะเอามือที่สามมานั้นเห็นไหมละ พอมามาแล้วไปดูมันไม่มีจะทำยังไง ไม่มีจริง ๆ

ท่านทำกระต๊อบเล็ก ๆ อยู่ที่นี่ อยู่ใต้เสียด้วยนะ ที่ป่านี้เขาเอาไปหมดแล้วไม้ ไม้ใหญ่ ๆ เขาขนไปหมด แล้วไล่พระลงไปอยู่นั้น ยังจะไล่พระหนีอีก เราก้ไปดูทั่วถึงไปหมด อ้อ นี่เป็นความผิดของป่าไม้จริง ๆ พระไม่ผิด เราไปดู ว่าท่านเอามาสร้างศาลา ศาลาอะไร ศาลาอะไรก็ไม่มี มีแคร์อยู่นั้น เรานับดูมีไม้ ๑๕ แผ่น ไม้เขาเก็บมาจากไหนก็ไม่ทราบแหละ พวกประชาชนเขาแหละเขาเอามาให้ท่านเขาบอก เขาเอามาให้ท่าน ไม้

ใช้ท่านไปบอกเขานะ เขาเอามา เห็นว่าท่านนั่งอยู่บนแคร่ไม้ไผ่เพียงเท่านี้ นำสงสาร บางทีโยมมาก็อยากนั่งบ้าง เขาเลยหาไม้มา นี่โยมเขารูมไปตามนะ เราดูอย่างละเอียด เพราะเราไปดูเองนี่

ไปดูกลับมา เขาก็กระซิบกระซาบตลอดเลย สนามไม้นี้เต็มไปหมด กลางวันไม่มีนระถ เราไปก็ไม่มีรถไม่มีอะไร เงียบ อยากจะเห็นให้มากกลางคืนเขาวางนั้น ไหลอยู่ทั้งกลางคืนวางนั้นะ ขนไม้ออก ๆ เพราะฉะนั้นเขาถึงไล่พระ กลัวจะมาเห็นความสกปรกของเขา ทางนี้ก็ขยับตัวไว้แล้วเตรียมไว้แล้ว ถ้าหลงตามมาดูได้เหตุผลว่าสมควรยังงี้ หลงตาพูดยังงี้ ๆ เป็นที่ลงใจแล้ว ถ้าว่าเป็นฝ่ายผิดแล้ว เจ้าหน้าที่เหล่านี้ เรียกว่าพระถูกต้องหมดทุกอย่างแล้ว พวกเหล่านี้จะอยู่ไม่ได้วางนั้น เขาบอกอย่างนั้นนะ มีมือที่สามจะมาเขาว่าอย่างนั้นนะ เขาเตรียมพร้อมไว้ เพราะเขาอดอันตันใจมานานแล้ว

เราก็ไม่บอกว่าป่าไม้ผิด เราก็ไม่ว่าอะไรผิด เรามาก็มาธรรมดาเรา ผ่านเฉยไปเลย แต่ยังงี้เขาก็ไม่มาไล่เพราะเห็นนายทหารแล้ว เขามาหาเรา ไม่มี เขายอมรับหมดด้วยความยิ้มแย้มแจ่มใส ก็ไม่มีเลย พระก็เลยอยู่ที่นั่นจนกระทั่งทุกวันนี้ แต่ไม่มันหมดไปแล้วแหละ ไม่มีเลย อย่างนี้ผิด นั้นอย่างนั้นนะ เราไปดูเอง ธรรมเป็นธรรม ถ้าจะว่าป่ามั่งป่าไม้มันจะกระเทือนป่าไม้ใช้ไหม เราก็เป็นธรรมอันหนึ่งเพราะฉะนั้นเราถึงไม่พูดคอยฟังไปก็แล้วกันเราก็ว่าอย่างนั้นแหละ ควรยังงี้ก็จะรู้กันเองตอนนั้น

ที่บอกว่าป่าไม้ผิดอย่างนั้นอย่างนี้ถึงมากกระซิบกระซาบ อู๋ย รุมนมากกระซิบกระซาบเพื่อจะเอาคำอะไรจากเรา เราไม่ให้ถ้าอย่างนั้น นั้นเห็นใหม่ละ ได้คุณอย่างหนึ่งเป็นภัยส่วนหนึ่งเราก็รู้ ธรรมเป็นอย่างนั้น ไม่กระทบกระเทือนใคร ก็บอกแต่ว่า ทำไปเถอะเขาคงไม่มาไล่แหละวางนั้นนะ ก็เลยจนกระทั่งปานนี้เป็นวัดขึ้นมา อย่างนั้นแล้วนี้ผิดก็บอกว่าผิด ส่วนอย่างนี้มันถูกอยู่นี้ ไม้ตายไม้เป็นมันก็เป็นไม้ของเขา ควรที่จะไปติดต่อป่าไม้ถึงถูก จะเอาสู่มสู่มสู่มทำอย่างนั้นถือว่าไม้ตายแล้ว คนตายมันก็มีค่าอยู่กับเจ้าของของมันนี่ว่าไง

ไม้ตายก็มีคุณค่าอยู่กับชาติบ้านเมืองผู้ปกครอง มันก็มีคุณค่าอยู่ด้วยกันอย่างนั้น คนตายในบ้านเขามันก็มีคุณค่าในสกุลของเขา ในวงศ์ญาติของเขา ไปแตะได้เหอพูดถึงเรื่องเหล่านี้มันถึงได้พูดไปเรื่องราวนะ สำหรับเรื่องอย่างนี้มันมีอยู่ทั่วไป เรื่องที่ว่าป่าไม้ผิด คือพวกกฎหมายกับกฎหมายมันแฝงกันไป ถ้ากฎหมายไม่เป็นไร ถ้ากฎหมายนั้นซีมันเอา มันเอากฎหมายเป็นโล่บังหน้า กฎหมายมันตามหลังไปนั้นซี มันไปทำลาย หากินพวกนี้ พระไปอยู่ที่ไหนไล่ออก ๆ มี อาจารย์เจี๊ยะด้วยแล้วท่านยังเป็นคนตรงไปตรงมา เชื่อได้ร้อยเปอร์เซ็นต์ อย่างนี้แล้ว

ท่านพูดเอง อู๊ย ทางจังหวัดตาก ท่านก็พูดอย่างตรงไปตรงมา เชื้อร้อยเปอร์เซ็นต์ ๆ ถ้าอาจารย์เจ็ยะพูดนะ คนอื่นพูดเรายังไม่ค่อยเชื่อนัก อาจารย์เจ็ยะนี่คนตรงไปตรงมาจริง ๆ ผิดบอกว่าผิด ถูกบอกว่าถูก ควรเถียง-เถียงเลย ตั้งแต่กับพ่อแม่ครูจารย์นี่ชัดกันไว้วาก ๆ ท่านอาจารย์เจ็ยะเถียงพ่อแม่ครูจารย์ คนตาบอดกับคนตาดีเถียงกัน อาจารย์เจ็ยะตาบอด พ่อแม่ครูจารย์ตาดี เถียงที่ไรหน้าผากแตกกลับมาทุกทีก็คนตาดีมันตีถูกจุด ๆ คนตาบอดตีตะมันก็ไม่ถูกท่านละซี ท่านใส่เปรี้ยวเดียวหงายเลย ๆ เพราะฉะนั้นเราถึงเชื่ออาจารย์เจ็ยะพูด กับพ่อแม่ครูจารย์ท่านยังเถียง ชัดกันบั้งเบ็ง ๆ เลย ครั้นเวลาหน้าผากแตกกลับมา แล้วเถียงอะไรตะกั๊นนี้เราว่า เราตัวสั้นอยู่ในทางจกรม ฟังเสียงลั่นกันอยู่สองคนเท่านั้น ที่ศาลา ชัดอาจารย์เจ็ยะเปรี้ยวปร้าง ๆ เราอยู่ข้างทางจกรมอยู่ในป่า ได้ยินเสียงหมด

พอเสียงสงบไปแล้วเราก็ออกมา พอออกมาทีว่า เสียงอะไรเปรี้ยวปร้าง ๆ อะไรตะกั๊นนี้ ก็ท่านอาจารย์ดุษฎีละซี ท่านวางั้นนะ ดุอะไร เพราะอะไร ก็ผมเย็บผ้าผิดท่านก็ดูเอาละซี ยอมนะ ผมเย็บผ้าผิดท่านก็ดูเอาละซี แนะ ยอมนะ ครั้นเวลามาหาแล้ว คุณกันสองคนคือพ่อกับลูกนะ เสียงเอะอะ ๆ จบลงแล้วก็คุยกันเหมือนพ่อกับลูกแหละ เดี่ยวนั้นละ เราจึงเชื่ออาจารย์เจ็ยะ สู้เลย ชัดกันเลย ขบขันดี

ให้ไปบอกนะบอกธรรมลี ที่ใครมาพูดตะกั๊นนี้ เราไม่เห็นด้วย ถ้ายังจะฝันจากนี้ให้หนีจากนั้นอย่าอยู่ มันจะเป็อนศาสนาถ้าไปทำอย่างนั้น นั้น ๙ โมงแล้วยังไม่ถึงไหน

ทางวัดช่วยบ้านเมืองนี้ก็ช่วยเยอะอยู่นะ ทางวัดที่ช่วยบ้านช่วยเมืองนี้ก็ช่วยเยอะอยู่ ช่วยบ้านช่วยเมืองเรานี้ช่วยเยอะ เราเป็นหัวหน้าทางฝ่ายศาสนานำ ในวันพรุ่งนี้ก็จะได้ไปกรุงทงแล้ว (ไปตอนบ่ายหรือครับ) เขาบอกว่าในสามวันนี้เขาเลื่อนเวลาไป ดูว่าวันที่ ๒๐-๒๑-๒๒ ในระยะนี้นะ เขาติดประกาศไว้ทางสนามบินว่า เครื่องบินจะเสียเวลาไปออกตอน ๒ โมง ๒๐ มีคนมาเล่าให้ฟังเราไม่ได้ไปเห็นเอง เขามาเล่าให้ฟังว่าเครื่องบินจะเสียเวลาไปประมาณ ๓ วัน จะออกประมาณบ่าย ๒ โมง ๒๐ เวลาแต่ก่อนบ่ายโมง ๑๐ อันนี้เขาจะเลื่อนออกไปอีกเรือบินว่างั้น เรากะว่าจะไปเที่ยวนี้แหละ เที่ยวเที่ยงพอดี ถ้าเที่ยวเช้าก็จุกละหุกอย่างที่ว่า เที่ยวค่ำก็มีดีไป เที่ยวนี้รู้สึกว่าจะสบาย ไปนี้ก็

จะตรงไปเลยไปวัดอโศกฯ

เราไปวันพรุ่งนี้ วันที่ ๒๑ ก็เทศน์ คนคงจะมากคราวนี้ เพราะนั่นก็เป็นจุดศูนย์กลางของพระด้วย พระจะมาก ประชาชนก็จะมาก วันนั้นต้องได้เทศน์เป็นสองภาค มันหากเป็นเองของมันนะ มีพระมีอะไรแล้วมันก็ไปของมันเอง แยกนั่นแยกนี้ให้เป็นประโยชน์ทั่วถึงกัน ไม่มีธุระอะไรพอเสร็จงานแล้วก็กลับ คราวนี้ไม่ไปแวะสวนแสงธรรมตั้งหน้าไปงาน พอเสร็จงานก็กลับเลย คราวนี้ไปงานโดยเฉพาะ ลงเครื่องบินแล้วก็ออก

ไปวัดอโศฯ เลย ออกจากโน้นมาก็ขึ้นเรือบินกลับเลย ถ้าไม่มีเหตุจำเป็นเหนือกว่านี้ที่จะต้องเปลี่ยนแปลงนะ ถ้าเป็นไปตามกำหนดเดิมก็อย่างนี้ พอเสร็จธุระแล้วก็กลับเท่านั้น

(ผู้ว่า) ท่านเจ้าคุณเทพฯ ท่านมีคุณูปการคุณงามความดีต่อวัดอโศการามอย่างไรครับ

โท ท่านเป็นพระดีนี่นะ ท่านเจ้าคุณเทพโมลีท่านเป็นพระที่มีวาสนาอยู่นะ เป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่เป็นมหาเปรียญอยู่ด้วยกันนูน ที่วัดบรมนิวาสแล้วก็เชียงใหม่ เกี่ยวข้องกันมาตลอดตั้งแต่โน้น จนกระทั่งถึงอยู่วัดอโศการาม ท่านอาจารย์ลีเสียแล้วก็เอาท่านไปอยู่วัดอโศการาม ท่านเป็นลูกศิษย์ของสมเด็จพระมหาธีรราชเจ้า เราก็เป็นลูกศิษย์สมเด็จพระมหาธีรราชเจ้า เพราะฉะนั้นมันถึงพัวพันกันตลอดมา จากนั้นดูว่าทางผู้ใหญ่วัดบรมนิวาสส่งให้ท่านไปอยู่วัดอโศการาม ส่วนท่านอาจารย์ลีได้สั่งหรือไม่ได้สั่งเราไม่ทราบ ตอนนั้นท่านอาจารย์ลีเสียไปแล้ว เรายังไม่ทราบเรื่องของท่านเจ้าคุณเทพฯ กับท่านเกี่ยวข้องกันอย่างไร สั่งเสียอะไรบ้าง ตอนนั้นไม่ทราบ เห็นท่านได้เป็นสมภารในลำดับต่อมา

คงจะเห็นความเกี่ยวโยงของท่านซึ่งเคยคุ้นกับท่านอาจารย์ลีมาแล้วด้วยนะ แล้วสมเด็จพระมหาธีรราชเจ้าเป็นอาจารย์ของท่านเจ้าคุณเทพฯ นี้ด้วย เหล่านี้เกี่ยวโยงกันทั้งนั้นนะ ที่ควรจะมาอยู่วัดอโศการามได้เต็มทีว่านั่นเถอะ เพราะฉะนั้นท่านจึงมา ท่านเป็นพระดีนะ ตั้งแต่เป็นพระหนุ่มพระน้อยก็เป็นพระมีอธยาศัยกว้างขวางชุ่มเย็น เสียงท่านกังวานด้วยนะ นิสัยกว้างขวางชุ่มเย็น กับพระเถรนี่ดีไปหมดเลย สมควรเป็นพระผู้ใหญ่ คู่กันมาตั้งแต่เป็นมหาเปรียญอยู่ด้วยกัน ดูท่านจะแก่กว่าเราประมาณพรรษาหนึ่งหรือสองพรรษา อายุท่านน่าจะถึง ๙๐ แล้วมั้งเรายังไม่ถึง แต่เป็นรุ่น ๆ เดียวกัน นี้ก็จะได้ไปเผาศพท่านคราวนี้ เพราะเป็นวาระสุดท้ายซึ่งเป็นความสนิทสนมกันมานาน จึงต้องไปนะเรา

เวลาท่านเสียทางโน้นก็โทรมา เราก็เลยไม่ตอบ เพราะเราตั้งใจจะไป คราวนี้ไปคิดดูตั้งแต่เราไปวันนั้น ทางโน้นกำลังจะเขียนจดหมายมานิมนต์เรา ตลอดถึงการเทศนาว่าการเราก็พูดที่นั่นเลย ก็คนมาถึงกันแล้วเขียนไปหาอะไร รับทราบกันแล้วมันก็เรียบร้อยไปแล้ว บอกว่าเรารับว่าเราจะมาให้ ไม่จำเป็นละหนังสือนี้ ก็เลยไม่เห็นหนังสือมา ต้องเขียนมาอะไรประกาศระดาษ ก็คนพูดกันแล้ว เพราะฉะนั้นเราจึงจะไปตามที่ตกลงกันไว้ นี่เขาก็ออกทางวิฑูฯ แล้วนี่ ออกทางทีวีก็ออกแล้วว่าเราจะเป็นองค์แสดงธรรม

จึงคิดว่าคนจะมากอยู่คราวนี้ เพราะเป็นงานวัดใหญ่ด้วยวัดอโศการาม เป็นจุดศูนย์กลางแห่งกรรมฐานในภาคกลาง แล้วก็ศูนย์กลางของพระทั่ว ๆ ไปอีกด้วยเข้าไป

เกี่ยวข้อง เวลาทำงานนี้ภาคเหล่านี้ก็จะไป เช่น ภาคอีสานก็จะไปแน่ ๆ ไม่สงสัยแหละ ที่อื่นก็จะมา เพราะท่านอาจารย์ลีมีลูกศิษย์ลูกหามาก มันก็เกี่ยวโยงกันมาถึงเรานี่ด้วย เพราะฉะนั้นจึงคิดว่าพระจะไปมากคราวนี้ ไม่พูดอะไรมากละนะ เพราะธรรมะพูดทุกวัน ๆ แล้ว จะให้พูดอะไรกันมากมายนัก มันเหนื่อย ผู้พูดเหนื่อยนะ

ไปนี่ต้องลำบาก เพราะไปต้องไปแบกภาระหนักเหมือนกัน แต่พระองค์ที่ทิวกระหายในอรรถในธรรม ที่จะมาถามปัญหาข้อข้องใจเป็นข้อ ๆ นี่ยังมีอีกเยอะนะ ที่เทศน์นี้เป็นเทศน์ส่วนรวมพระก็เป็นสาธารณะเสีย จุดสำคัญ ๆ ที่ท่านบำเพ็ญทำนุยังใจเห็นยังใจขัดข้องอยู่ในใจยังใจ ท่านก็จะมาระบายต่อนั้นกับเรา มีอีกอย่างนั้นละ มันจึงเป็นวรรคเป็นตอน ๆ ไปเรื่อย ๆ ไปที่ไหนมันก็มี เพราะธรรมะประเภทภายในจริง ๆ เรื่องของจิตของธรรมจริง ๆ แล้วใครจะสอนไม่ได้ว่างั้นเลย นอกจากจิตสอนจิตเท่านั้น ถ้าจิตสอนจิตนี้ผางเลย ฟุ้งเลย ๆ ถ้ายกคัมภีร์ใส่กันแล้วตุม ๆ ไปหมดทั้งคัมภีร์คนหัวแตกก็ไม่เกิดประโยชน์ คัมภีร์ทับเอา ๆ หัวแตกก็ไม่เกิดประโยชน์

เหมือนหมอ หมอเถื่อนกับหมอจริงต่างกันยังไง หมอเถื่อนนี้ยกดูยาใส่กันมันก็ตายทิ้งเปล่า ๆ ไม่เกิดประโยชน์ ถ้าหมอจริงแล้วเขามาตรวจดูนี้ เขาเอามาเพียงหลอดเดียวแก้วเดียวยาไม่ก็เม็ดหาย นั่นต่างกันอย่างนั้นนะ นี่ละหมอเถื่อนกับหมอจริงต่างกัน ความจำกับความจริงต่างกันอย่างไร คือความจำเรียนไปไหนเจ้าของเองก็สงสัย อย่าวว่าแต่จะไปสอนคนอื่นให้เป็นที่แน่ใจเลย แม้แต่เจ้าของก็ยังสงสัย จะเอาอะไรไปสอนให้เป็นความแน่ใจได้ ไม่ได้ นั่น เข้าภาคปฏิบัติถึงรู้ได้ชัดเจน คือภาคจำ จำไปเท่าไรเหลวไหลไปเท่านั้น

พูดจริง ๆ เราเรียนมาแล้วนี่นะ ไม่ใช่เราไม่เรียน ถ้าหากว่าเราไม่เรียนมา เขาก็จะว่า โอ๊ย อีตาบัวมันไม่มาตั้งแต่โคตรมันก็ไม่รู้แหละ เขาอาจจะพูดได้ เราก็ต้องยอมรับตามนั้น แต่ที่นี้โคตรเราไม่ได้เรียนแต่เราเรียนว่าไง นี่มันเอาตรงนี้ใช้ไหมละ ว่ามาที่ไหนมันผ่านทันที ๆ พูดจริง ๆ เราค้นพระไตรปิฎกไม่ใช่เล่น ๆ นะ ค้นนี้ไม่ใช่ค้นเพื่อความโอ้อวดความรู้วิชาอะไรนะ ค้นหาความจริงคือเราจะออกปฏิบัติ เวลาออกปฏิบัติ คัมภีร์เหล่านี้จะไม่ได้ติดตัวไปเลย เพราะเป็นเรื่องหนักมาก เราจะบรรจุความรู้ที่เรียนมาจากคัมภีร์ต่าง ๆ นั้นละจึงเรียกว่าค้นพระไตรปิฎก ควรที่โน้ตออกก็โน้ตออก ๆ จุดสำคัญอยู่ตรงไหน อยู่พระไตรปิฎกเล่มไหน ๆ หน้าไหน ๆ จดเอาไว้ ๆ ใส่สมุดพกไว้

แต่แล้วก็ไม่ได้ดูนะ พอไปจับจุดนี้ใส่บับมันไปรู้มันเสียก็มันเรียนไปแล้ว พอไปจับจุดนี้ถ้าสงสัยไปดูนั้น มันก็ไม่สงสัยเสีย เลยไม่ได้เรียน ค้นมาทั้งนั้น เพราะฉะนั้นใครพูดออกมาที่ไหนมันถึงผ่านทันที ๆ นี่ความจำมันไม่ได้แน่นะ ไม่ได้แน่ใจ เรียนจำไปได้เท่าไร สำหรับคัมภีร์นั้นนะ ท่านจริงทั้งนั้นนั่นแหละ ถูกต้องหมด ไอ้กิเลสตัวจอมปลอม

เราที่เข้าไปจับบีบมันสงสัย ๆ เช่นอย่างว่า บาปมี บุญมี นรกมี สวรรค์มี เอ้ มีจริง ๆ เหรอ นั้นท่านบอกไว้ตามความจริงนะนั่นนะ แต่ไอ้บ้านี้มันก็เป็นบ้าของมันจนได้ นี่ละที่ว่าความจำความจริงต่างกัน

ทีนี้พอเข้าภาคปฏิบัติไม่เป็นอย่างนั้น รู้ด้วยความจำสงสัย รู้ด้วยความจริงนี้รู้ไปตรงไหนแน่นอน ๆ อ้อ ๆ เลยเที่ยวไม่มีค้ำ อ้อ เรื่อยไปเลย นี่จึงได้เอามาพูด ทีนี้ยังเป็นธรรมชาติต่าง ๆ ของผู้ปฏิบัติธรรมแล้ว ผู้สอนถ้าภูมิต่ำกว่านั้นสอนไม่ได้หนึ่ง อันหนึ่งผู้ที่รับฟังนั้นจะถูกอาจารย์ผู้ไปสอนก็ได้ หือ ความรู้ขนาดนี้มาสอนเราได้ คือเห็นภูมิองค์นี้แล้วนะ ไปโยนยาทั้งหีบให้แล้วเข้าใจไหม ไม่ได้เอายาที่จำเป็นไปให้นี่ซี นี่คืออาจารย์นี้เถื่อน ความรู้สู้ลูกศิษย์ไม่ได้ ลูกศิษย์นอกจากไม่ลงใจไม่ได้ประโยชน์อะไรแล้ว ยังถูกอาจารย์ผู้มาสอน หือ ความรู้ขนาดนี้มาสอนเราได้ เป็นอย่างนั้นนะ คือผิดชนิดหนึ่งรู้ทันทีเลย ถ้าผู้เหนือกว่าแล้วไปติดตรงนี้ พอท่านเปิดบีบมันจำออกเลยพุ่งเลยอย่างนั้นละ นั่นละความจริง คือรู้ไปแล้วจริงไปแล้ว พอเดินตามนั้นพุ่งเลย ๆ ถ้าหากว่าความรู้ไม่จริงนี้มันก็เหลวไหล ๆ มีหน้าซำก็ยังมีมาชี้หน้าผู้บอกทางอีก โอ้ย อย่างนี้ก็มาบอกทาง นั้น พูดว่างั้นเลย นี่มันต่างกันนะ

ความจริงนี้ โอ้ย ต่างกันมากทีเดียว เปิดออกจากหัวใจเรานี่ มันเป็นอย่างนั้นจริง ๆ นี่ไอ้สิ่งที่เรารู้เราเห็นเราไม่เคยคาดเคยคิดว่ามันจะรู้จะเห็นจะเป็นนะ พอมันเปิดออก คำว่าเปิดคืออะไร ก็เลสั่นแหละเปิดออก เปิดออกมากกว้างมาก เวลามันปิดตัน อันตื้นมันไม่สนใจกับอะไรนะ บาปบุญนรกสวรรค์ไม่สนใจ นี่เรื่องของกิเลสปิดสัตว์ เพราะฉะนั้นสัตว์โลกจึงไม่เชื่อความจริง เชื่อแต่ความจอมปลอม บาปไม่มี บุญไม่มี นรกไม่มี สวรรค์ไม่มี นี่คือจอมปลอมทั้งนั้นของกิเลสเป็นอุบายสอนออกมา ทีนี้ธรรมเป็นยังไง บอกนี้บอกด้วยความจริงทั้งนั้นไม่ได้เอาอะไรมาเปลี่ยนแปลงแก้ไขเลย ดึงออกมาจากความจริง มาเห็นนี้เป็นอย่างนี้ นี่เป็นอย่างนี้ อย่างนี้มองเห็นอยู่นี้ อันนี้ดีหรืออันนี้ชั่ว นี่คือบอกตามดีตามชั่ว

เช่น ทางฝ่ายนรก นรกนี้สัตว์ไปตกนรกมาจากอะไร อ้อ มาจากทำบาปทำกรรมอย่างนั้น ๆ แล้วไปตกนรกหลุมนั้น ๆ มันพอเหมาะพอดีกับกรรมของคนเข้าใจไหมละ ที่ทำกรรมดีก็ไปชั้นนั้น ๆ ท่านเห็นหมดทั้งดีทั้งชั่ว ท่านก็เอานั้นมาสอนพวกเรา นี่จึงว่าที่โน้คัมภีร์นั้นจริงทั้งนั้นแหละ แต่ผู้ไปเรียนชิมันหาบกิเลสไปเรียน มันก็หาบแต่ความสงสัยมา ดีไม่ดีไปปลงล้างอันนั้นไม่มี เป็นอย่างนั้น แต่ความจริงไม่เป็นอย่างนั้น พอไปจำเข้า จำเข้าไป อ้อ ๆ เรื่อยไปเลย นั้นชิมันจะปลงล้างได้ยังไง ก็ความจริงเห็นเต็มหัวใจอยู่นั้น พอ อ้อ ตรงไหนมีแต่พระพุทธรู้แล้วสอนไว้แล้ว ๆ มันจะค้ำพระพุทธรู้

ไต่ยังงเมื่อตัวเองค้ำตัวเองไม่ได้ ค้ำไม่ได้ละค้ำพระพุทธเจ้า ไปเห็นพระพุทธเจ้า สอนไว้แล้ว ๆ อย่างนั้น นี่มันจึงต่างกัน

นี่พูดจริง ๆ หัวใจดวงนี้แต่ก่อนมันก็เป็นอย่างที่เคยเป็นมา อ่านภูมิเจ้าของตั้ง แต่แรก ๆ นู่น ตั้งแต่เป็นเด็กมา นั้นเราอ่านภูมิตัวเองมา อ่านภูมิเจ้าของมาเรื่อย ๆ พอ มาบวชเป็นพระนี่ค่อยเปลี่ยนเข้า หมุนเข้าไป ๆ ท่านดำหนิตรงไหน เราเคยทำแล้ว โอ้ย นี่เราก็อ่านมาแล้วผิดแล้ว พยายามแก้ เอาไปตรงนี้ โอ้ย นี่เราก็อ่านมาแล้วพยายามแก้ ที่ นี่มันก็หมุนเข้า ๆ จนเข้าไปฝ่ายธรรมปฏิบัติคือจิตตภาวนา ที่นี่พอมันเข้าไปนี่มันเจอนี้ ซี พอเจอนี้ลงใจ ๆ ที่นี่เปิดโล่ง ๆ ลงใจคือยอมรับ ๆ ตามสิ่งที่เห็น ที่นี่ก็เปิดใหญ่เลย เทียว พุง ๆ นั้นละธรรมะเมื่อมีกำลังกิเลสเปิดออก ๆ ทางนี้ก็สว่างออกธรรมะจ้อออก ๆ ฟาดกิเลสพังลงจากหัวใจหมดแล้ว อะไรมาปิดโลกอันนี้ว่างั้นเลย พูดให้เต็มหัวใจ เลย

ต้นไม้ ภูเขา ดินฟ้าอากาศ แผ่นดินทั้งแผ่นไม่มีความหมายกับหัวใจดวงนี้ หัวใจ ดวงนี้ไม่มาเกี่ยวข้องกับสิ่งเหล่านี้ละ มันจะพุ่งถึงความจริงเลย บาป บุญ นรก สวรรค์ เปรตผีอะไรนี่ เป็นพวกจิตวิญญาณพวกนามธรรมด้วยกัน มันจะพุ่งถึงกันเลยกับจิตดวง นี้ละ ความรู้อันนี้จะเข้าสู่ัน มันไม่ได้เข้าอันนี้ละ ความรู้ไม่ได้เข้าดินฟ้าอากาศ ความรู้ อันนี้จิตดวงนี้ไม่เข้า ทะลุไปเลย อันนี้เหมือนว่าไม่มีความหมายว่างั้นเลย แผ่นดินทั้ง แผ่นไม่มีความหมาย จิตมันจะทะลุออกไปหมดเลย นี่ที่ท่านเห็น ท่านเห็นอย่างนั้น ใคร จะไปเชื่อท่านเมื่อเป็นอย่างนั้นแล้ว

เราก็จะเชื่อตั้งแต่สิ่งที่เราเห็น สิ่งที่ท่านเห็นเราไม่เชื่อละซี สิ่งที่ท่านเห็นเลิศเลอ ยิ่งกว่าเรา ไ้อ้เราเห็นแบบปลอม ๆ แปร ๆ ท่านเห็นเห็นจริง ๆ ต่างกันอย่างนี้ เพราะ ฉะนั้นสัตว์โลกจึงเชื่อได้ยากนะเชื่อธรรม พอเปิดเข้าไปแล้วเอาตายเข้าว่าเลย พอเปิด กว้างออก ๆ ที่นี่เรื่องตายไม่ว่า ไ้อ้เรื่องกับกิเลสนี้ จะยังงี้ก็จะเป็นข้าศึกศัตรูต่อกันอยู่ แล้ว คำว่าแพ้วไม่มีต้องตายเท่านั้น นั้นเห็นไหมละ ถึงขั้นแล้วต้องตาย ไม่ตายต้องชนะ ขาดลอย คำว่าสงสัยว่าจะแพ้วหรือจะชนะไม่มี เมื่อถึงขั้นนี้ธรรมมีกำลังแล้วมีแต่จะพุ่ง ถ้ายเดี่ยว อะไรผ่านมาได้ขาดสะบั้นไปเลย กิเลสไม่มีอะไรเหลือ จากนั้นมันก็จ้อละซี เมื่อจ้อไปแล้วจะทำยังงี้ อย่างนี้เราก็อ่านไม่เคยคิดเคยอ่านเคยรู้เคยเห็น แต่ก็มาเป็นเต็ม หัวใจเรานี้จะว่าไง แล้วพูดให้ใครฟังเขาก็ไม่ได้เป็นอย่างนี้

แต่ก่อนเราก็อ่านเป็นอย่างนี้เหมือนกันกับโลกทั่ว ๆ ไปเราก็อยอมรับ ที่นี่เวลามา เป็นอย่างนี้แล้วจะให้โลกเขายอมรับอย่างนี้ เป็นไปไม่ได้มันเห็นไหม เพราะฉะนั้นจึงหา หยิบเอาอย่างที่ว่านะ โลกนี้มันมืดตื้อ ๆ ไปหมดถ้าคิดอย่างไม่แยบคาย พอมองเห็นส่วน ใหญ่มันมืดตื้อไปหมด หือ มันจะมีมืดหมดจริง ๆ เหรอ นั้นแยกดูนะ หยั่งพระญาณพระ

พุทธเจ้านะ โลกนี้มีติดต่อด้วยกิเลสตัณหา มันจะมีติดต้อไปหมดเทรอ พระองค์ทรงเล็ง
ญาณ อ้อ ถึงจะมีติดก็ตามที่วิเวว เช่นอย่างภูเขาทั้งลูกนี้ มันหนาแน่นไปด้วยสิ่งไร้สาระ
ทั้งนั้นแหละ และมันจะหนาแน่นไปด้วยสิ่งไร้สาระเสียทั้งหมดนั่นเทรอ มาดู อ้อ ยังมี
แร่ธาตุต่าง ๆ ที่จะเป็นประโยชน์ยังมีอยู่เยอะ แทรกอยู่ตรงนั้น ๆ เช่น แร่ตะกั่ว แร่
ดีบุก แร่ทองคำ เพชรพลอยอะไรก็แล้วแต่เถอะ มันมีแฝงอยู่นั้น ไม่ใช่ไร้สาระไปหมด
อ้อ ยังมีพอเป็นไปได้อ

ที่แรกท้อพระทัย ก็คือมีติดต้อหมดเข้าใจใหม่ เวลาแยกไปแล้ว อ้อ ยังมี พอแนะ
นำสั่งสอนได้ แร่ธาตุต่าง ๆ คือคนที่มีอุปนิสัยปัจฉัยจะได้ พวกนี้จะขึ้นไป ๆ จึงมีแก่ใจ
แม้แต่เราเองยังเป็นนะ เคยคิดเมื่อไร พอมันจำขึ้นมาเท่านั้น โถ อย่างนี้จะไปสอนใคร
ได้ สอนเขาก็จะหาว่าเป็นบ้าไปหมดทั้งโลก เราแต่ก่อนก็ไม่เคยเป็นอย่างนี้ ที่มันเป็นขึ้น
มาอย่างจัง ๆ ไม่คาดไม่คิดแล้ว แต่ก่อนเราก็เคยเป็นอย่างนั้น โลกเขาก็เป็นอย่างนั้น
ของเขา เขาไม่ยอมเชื่อถือนี้ เพราะเขาไม่เคยเห็น ที่นี้เราเมื่อมาเห็นอันนี้แล้วเราดูหัวใจ
โลกมันก็จะแบบเดียวกัน ไม่เชื่อเหมือนเราไม่เชื่อแต่ก่อน นั้นเห็นไหมละ แล้วจะสอน
ไปได้ยังไ้

เราก็มาพิจารณาอีกอย่างว่านั่นแหละ มันก็ไปแถวเดียวกัน คิดไปคิดมามันก็มา
ไล่เข้าหาเจ้าของ นี่เราเอาตัวของเราประกันเลยนะ คือคิดท้อใจมันไม่อยากสอนใคร
สอนใครเขาก็จะหาว่าเป็นบ้าไปหมดทั้งโลก อ้อ อยู่ไปกินไปวันหนึ่ง ๆ พอถึงชีวิตแล้วก็
ปล่อยเสียเท่านั้นแหละ มาพิจารณาย้อนหลัง ธรรมอย่างนี้ไม่มีใครจะสามารถรู้ได้เห็น
ได้ จากนั้นก็ย้อนเข้ามา ก็เมื่อโลกว่าเป็นผู้สุดวิสัยที่จะรู้ได้เห็นได้ เราเป็นเทวดามาจาก
ไหน เราทำไม่รู้ไม่เห็นได้ เรารู้ได้เพราะเหตุใด นั้น เอละนะที่นี้ พอเหตุใดนี้มันก็วิ่งถึง
บันไดถึงทางเดินมาละซี อ้อ รู้ได้เพราะเหตุนั้น เพราะเหตุนั้นคือว่าปฏิบัติทาพุทธเจ้า
สอนไว้แล้วด้วยสวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้วเข้าใจไหมละ ทางเดินเข้ามาหาที่นี้ เราก็
พิจารณาเราปฏิบัติมาตามทางสายนี้ มาถึง ก็ อ้อ พอรู้ได้ เพราะมีทางมา ถึงไม่มากก็
น้อยรู้ได้ เมื่อตามทางสายนี้แล้วรู้ได้ มันจึงค่อยลงใจ แนะนำมันเป็นอย่างนั้นนะ

ที่แรกปิดตันเลย พูดให้ใครฟังไม่ได้เขาจะหาว่าเป็นบ้า ไม่เกิดประโยชน์ พอว่ารู้ได้
เพราะเหตุใดเท่านั้น มันก็วิ่งถึงสายทางมา เช่น วัดป่าบ้านตาดนี้ มาถึงวัดป่าบ้านตาด
เพราะอะไร เพราะมาตามสายทาง ทางนี้เข้ามาวัดป่าบ้านตาด จะเดินมามันก็ถึง ช้าเร็ว
ต่างกันเท่านั้น จะขึ้นรถขึ้นรามันก็ถึงเพราะมีทางมา อันนี้ก็ อ้อ ได้ นี้ละเรื่องธรรม
เป็นอย่างนั้นนะ เพราะฉะนั้นเวลาพูดเราถึงไม่มีคำว่าสะทกสะท้าน หรือจะไปกลัวไป
กลัวกับอะไร ในสามแดนโลกธาตุนี้มันเหนือหมดเสียทุกสิ่งทุกอย่าง เป็นแต่เพียงว่าเกิน
กว่าที่จะนำมาพูดได้ทุกบาททุกบาทเท่านั้นเอง จะนำมาพูดได้ให้พอรู้พอเข้าใจกันได้เป็น

ประโยชน์ได้ทั้งนั้น นอกจากนั้นแล้วเหมือนไม่มี คือมีเท่าไรมันก็ออกมาเป็นประโยชน์ ไม่ได้ ก็เหมือนไม่รู้ไม่เห็นไปเสียอย่างนั้น ก็สอนไปตามนั้นแหละสอนโลกก็ดี เอาละนะ พอสมควรว่าจะไม่เทศน์ธรรมะมันก็ไปจนได้แหละ วันนี้ไปจนได้ เอาละให้พร...

วันนี้สงสัยเรื่องจะไปดูตึกเขา ตึกนี้ดูจ่ายเป็นงวดที่ ๓ แล้ว ทางอากาศอำนวยนี้ก็ ๓๐ เดือนไม่ใช่เล่น ๆ นะตึกใหญ่ ทางบุงคล้าทางอะไรอีก แล้วก็โรงเรียนอีก ๒ ชั้นหลังหนึ่ง อีกหลังหนึ่งกำลังเริ่มขึ้น ๔ หลังเวลานี้ะ วันนี้อาจจะไปดูก็ได้ ไปดูตึกเขาที่เขาจ่ายงวดไปเรียบร้อยแล้ว โถ ไม่ใช่เล่นนะ คิดดูเรากลับมาจากกรุงเทพฯ จากกรุงเทพฯ วันที่ ๘ มาถึงวันที่ ๑๙ นี้จ่ายไป ๗-๘ ล้านแล้วนะคิดดูซิ ใครไม่รู้ระยะเวลาออก รู้แต่เวลา คนนั้นเท่านั้นพัน คนนี้เท่านั้นหมื่น เขาก็บอกมาเท่านั้นหมื่นเท่านั้นหมื่น ระยะเวลาออกเขาไม่รู้ คิดดูตั้งแต่เรามาวันที่ ๘ ถึงวันที่ ๑๙ นี้จ่ายไป ๗ ล้านกว่าแล้วนะ น้อยเมื่อไร ๗ ล้านกว่า คือออก ๆ ด้วยความจำเป็น เราเป็นผู้รับผิดชอบเองจ่ายเอง ๆ ไม่ได้บอก งานเขาบอก เวลาออกเขาไม่รู้ เพราะฉะนั้นจึงไม่มีอะไรติดตัวแหละเรา เป็นอย่างนั้นตลอด เมื่อวานนี้ทองคำไม่ได้เลย ดอลลาร์ได้ ๖ ดอลลาร์ เอาละ วันติดเครื่อง วันเร่งเครื่อง

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd